

בפתחותיהם זה לזו יouter מעתיר, דאמ'ין (א) *חווה לה פרצה וגם המגפין אסורים. (כ) יכל זה לשכלה קטנה (כה) גננים לזרולה וכשבתלי קטנה (כו) מפלגים שלשה טבחים מבתלי ארץ הגדולה, (כז) דאו אסורה הגדולה על הקטנה (ען לקפן פין שעיר ג). דאם לא-ין חוות לה (כח) נראאה מבחויז ושותה מבכינים, (כט) ונדרון משומש לחוי, ומלס חשותבן מגפין וכאליו אין אחד מהם בפרץ לחברו, ואין נותניין להם באחד מהם אלא בית-סתמים:

שסא דין גג הפטורה לרשות הרבנים, ובו ב' סעיפים:

- א** אג הפסוק לרשות־הרבבים (א) בהתוך עשרה טבחים יולמעלה (ה) מעתשה לחצר, הוואיל ורבאים (ב) משתפחים בו (ג) הרי זה קרשות־הרבבים, ואסור לבעל הגג להשתמש בו (ד) מתחצרו עד שיעשה לו (e) סלום קבוע מתחצרו. איזו סלום קבוע, (ה) כל שקבעו שם בין לחל בין לשכת:

ב חצר שפרצה במלואה * או בינוור מעשר לרשות־הרבבים, (ו) מקום המחזיה נדרון צרכי

באר היטב

(ט) מעשרה. ואם תוכו י' אע"פ שפкар החצר אין בו י' א"צ סלם, ב"י: (ב) סלם. דגלי רעטה דסללה לגמ' מן ר' ה' בסלום קברע:

משנה ברורה

* קנה לה פרצה וגם המבוקש אסוריין. אין במשנה ברורה. והגה
השנאנאי והרמס מפתקן בכל זו, דאספר הגם לקלא נארין שהאה פרץ
ביותר מעיטה נתפשט הטעיה לגמרא ומיון באלו פלו דריין קידר ומפר
קל-צרכו; אולם בטורטה-שבת חלוק עלי'ו⁽¹⁶⁾, עין שם:

* או בדור מאוחר. לעומת זאת נפרץ בלאה אפל פחות משער, ואו
שונרץ יותר מעשר. לעומת זאת מקטת הפלט; והעתם, דוחות משער
גם המאפר אסורה. וכן בואר הלכה: (כד) וכל זה קשחתלי וכו'.

קנאי אה דכתיב לעיל 'אכל אם אהך בכל תחוך הקטנה עד כתיל הגודלה שלשה טפחין': (כח) נקנאים לגדולה⁽¹⁷⁾. וכמו שציינו בוחן חזיו: (כו) מלגבים וכו'.
רוזח לومة. שיש בין קינה כתיל הקטנה עד כתיל הגודלה שלשה טפחין:
(כט) דיא אוסרת הגודלה על הקטנה. תיבות אלו עד בנות
סיטיך ג' מפרק בוחן השלחן-ערוך של עלית-שבת. ובזון הוא, מכל מקום ברוח יש לשילב בס' ביל' הקף, ורוזח לומה, כיון שהוא זקן, אין הוא קידר לאילן.
קסמין שעוד סעיף ג' לענין חצר קטנה על הקטנה ורק באפין זה, אין הוא קידר בעניינו:
(כח) נראה מבחן רשות מבענינים. הינו, דכשעומד בוחן גודלה בוגר ביטוף הקטנה, ואך דכשעומד בוחן הקטנה
אין הגופנים נראים. מכל מקום הרי פלאו יש גופנים גם להקטנה, ואיך בין כתיל הגודלה לבין כתיל הקטנה ורק פחות משלשה טפחין,
או אקרים לבוד והרי הוא בסתום עד קזח כתיל הקטנה, ואם-כן הרי גופנים נראים מבחן ימני אף לקטנה: (כט) ונודן מושם לחוי.
למי אין שך לענינו, אלא דרוזח לומר, דכמו לענין לחוי קיא לאן דאך דושא לאן דקעראה מבחן נודן מושם לחוי, אין לענינו:
אף דהעומד בוחן הקטנה בראה הופיעי במלואו, מכל מקום גם להקטנה:

א (א) בתוך עשרה טפחים אינו כבוה עשרה טפחים ולעד חמץ הוא כבוה עשרה טפחים, וכך לא נזק כבוה עשרה טפחים אף לעד חמץ לא היה מחייב סלט כלל, (ב) המי רשות-הרבים גמור בשerbim מקצתם עליו, וכשהארין מכתפים עלייו (ג) המי על-כל-פניהם פרטליית, אבל השפה, בין חמץ חמץ הוא כבוה עשרה טפחים, יש על הגז הזורה רשות-הרבים מפרק להשתמש עלייו בכלי בכלי שיש לו סלט גלי דעתו דמסלקן לגנו מן בני רשות-הרבים ואין שיך רק לו, (ה) ואם מצד רשות-הרבים כבוה עשרה טפחים אינו צrisk סלט. ואם הגז מוקף מחוץ מעשרה טפחים מכל צד ובתוכו עמל עשרה טפחים, כגון גנטיקע בערכוקע בתוכו והשלימו לעשרה טפחים, (ו) דעת המקגן-אברך קיינו צrisk סלט, דין שם פרטליית עלייו כלל, והוא רשות-היחיד (ז) גמור; (ט) ורבינו מאחרונים חולקין עליו, ודעתם, דמקרבנן שם פרטליית על-גבו מלמעלה פון שהוא נמור מעשרה טפחים מכל צד, וצrisk סלט לתהירו, ובפרט שרבים מקצתן עליי (ט) אפשר דהוא רשות-הרבים גמור על-ידי זה והוא ואפלו סלט לא מהני להתריר; (ב) משפטמשין בו. שפניחסן כובעים וככלים קטנים על הגז: (ט) המי זה ברשות-הרבים. לאו ברשות-הרבים ממש, (ט) קיינו כי לא היה מהני סלט, אלא רוזח לו ממר (ט) בעין רשות-הרבים: (ד) מחייב. אבל בגין מפרק לטלטל (ט) בכלו: (ח) כל שקבעו שם וכו. הינו שעומד שם הסלט תמיד, אבל אם לפעמים מסלק לה (ט) המי הוא קמאן דליך: ב (ט) מכיון מהמיחיצה נdone צrisk רשות-הרבים. צדי רשות הרבים בעלמא נקרא, (ו) כשפמעמידן אבן גודלות או שפועצץין יתודה סמרק לכטיל שליא צrisk קדשו, והוא אויר שביבניהם נקרא צדי רשות-הרבים וידינו כפרטלית, ואסור לטלטל מתוכו לרשות-הרבים: וכן ממשען דן דרא' בענינו, אף דליקא שם הפסק בין חמץ לרשות-הרבים עלייה בה רבינו להדריא ודרשי לה, אפלו כי אין דין רק בצדדי רשות-הרבים) ושם פרטליית עלה, ואסור לטלטל מפרק זה לחוץ

שער הצלון

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן שֵׁם שֵׁמָא

ביאורים ומוסיפים

[משנ"ב ס"ק א]
ואם הגג גָּמָוק פְּחוֹת מֵעֶשֶׂר טְפַחִים מִכֶּל צָד וּבְתוּכוּ עַמְקָעָשָׂרָה טְפַחִים⁽¹⁾.

(2) כוה ז"ה

[משנ"ב שם]
דָּאַיִן שֵׁם כְּפָלָלִית עַלְיוֹן כָּלֵל, דָּהָא רְשֻׁוֹת־קָרְבָּנִים⁽²⁾.
(3) מקור דברי המגנו הוא דברי ר' יהובאו בתוס' (עירובין פר ב ד"ה גנו). וטעם הדבר פירש בשורת שערוי זינן (ס"ד), שכן שורף הבית הוא רשות היחיד, גם הגג שלילי נחשב רשות היחיד, והוכחה מזו, שם מחיצות שאינן ניכרות נחשבות למחיצות, שהרי רק בתחום הבית גובה המחיותות אין עשרה טפחים, וכלפי חוץ אין מחיצות עשרה טפחים, ואך על פי כן הגג נחשב רשות היחיד. והחו"א (או"ח סי' קח ס"ק ז) דוחה את דבריו, וכותב כלל השיטה מחיצות שאינן ניכרות אין הן נחשבות למחיצות, ופירש, שאין כוונת ר'ית לומר שהגג נחשב לרשות היחיד, אלא כיוון שאין לאן מחיצות ניכרות בגובה עשרה טפחים הרי הוא ברמלה, ומ"מ, כיון שתחת הגג יש רשות היחיד, לא החמיר בו בדיני ברמלהות והוא לטלטל ממנה לרשות היחיד.

[שענ"צ ס"ק א]

וְהַקְּמָבָר פָּתָם קָנְקָא⁽⁴⁾.

(4) ולhalbכה, פסק במשנ"ב לעיל (ס"י שם ס"ק לו) שדווקא בתשעה טפחים מצומצמים דין בראשות הרבים.

[משנ"צ ס"ק ב]
דַּעֲלָמָא סְבִיא לְהַרְשְׁבָא בְּעִמְדוֹר מִתְשַׁעַה טְפַחִים עַד עֲשָׂנָה הָוֵי רְשׁוֹת־קָרְבָּנִים⁽⁵⁾.

(5) ולעליל (ס"י שם ס"ק לט) כתוב, שהרשב"א סובר שדווקא עמדו שבגרו תשעה אמות בדיקת דינו בראשות הרבים, יש לעיין.

[משנ"ב ס"ק ב]

אֲפָלוּ קָבֵי אֵין דִינוּ רַק קָצְרִי רְשֻׁוֹת־קָרְבָּנִים⁽⁶⁾.
(6) ואפלו אם נפרצטו

גם שתי המחיותות שבצד החצר כניסה רוח ריבית, שנמצאת שמקומן המחיותה שנפרצה איננו נמצאת כלל בתחום המחיותות כוה ז"ה, אף על פי כן מבואר בתוס' עירובין ז"ג, ב ד"ה חייב שהרי הוא כדי רשות הרבים

ולא בראשות הרבים ממש, וכן כתוב החו"א (או"ח סי' קז ס"ק י, וס"י קיב ס"ק ה אות ח).

[משנ"ב ס"ק כה]
גְּנָנִים לְגַדּוֹלָה⁽⁷⁾.

(4) ומה השיעור שציריך שיוכנסו כותלי הקטנה אל החצר הדgóלה, מבואר בבייה ל' למון (ס"י ששה סי' דיה ובגן) בשם הפמ"ג שהוא בשיעור ג' טפחים. והחו"א (או"ח סי' זט ס"ק יב) צידד שדי בכל השווא.

[משנ"ב ס"ק כ]
רוֹצֶחֶל זָמָר, שִׁישׁ בֵּין קָצָה בְּתַלְיִי מִקְטָנָה עַד בְּתַלְיִי מִגְדוֹלָה שְׁלָשָׁה טְפַחִים⁽⁸⁾.

(5) וכן אם רك כותל אחד של הקטנה ורק מכותל או רק הדגולה אין להתייר מدين נראה מבחו"ז, מבואר בבייה ל' למון (ס"י שעדר סי' דיה וכשבתוכה) שבאופן זה אין אכן שני פסים. אמנם, אם עובי המכotel שיש מצד זה מהיצה חבה ד' טפחים, באופןו והוא מועל שמנציא שפה מצד אחד, כיוון שהחצר ניתרת על ידי פס ד' טפחים [כמובואר בש"ע למון סי' שח ס"ג]. וכן אם רק כותל אחד נכנס לתוך הדגולה והכוטל השני אינו נכנס כלל, המכotel שנכנס רוחוק מכותל או רק הדגולה יותר מג' טפחים, אם מצד המכotel שאינו נכנס יש מהיצה שרבבה ד' טפחים, ניתרת החצר הקטנה מזמן פס ד' טפחים הנראה מבחו"ז.

ואם הגופים ארוכים יותר מ' אמות, כתוב לעיל (ס"י שנה ס"ק ז) שאפלו אם אין כותלי הקטנה אינם כלל, אין בכך מחיצות הדגולה להתריר מדין נראה מבחו"ז.

[ביה"ל ד"ה הוה לה פוצה]
אַמְנָס בְּתוּפָקָת־שְׁבָתָה חֹלֶק עַלְיוֹן⁽⁹⁾.

(16) ודעת החו"א (או"ח סי' קו ס"ק ב) שיש להקל כדעת המג"א, שכן שם מוקפים במחיצה אחת אינם עריכים לעשות עירוב בינהם, ובמובואר בש"ע למון (ס"י שטו ס"ב) בדין שיריה.

סִימָן שֵׁסָא

דֵין גָּג הַסְּמוֹך לְרְשֻׁוֹת־קָרְבָּנִים

[שו"ע ס"א]
גָּג הַסְּמוֹך לְרְשֻׁוֹת־קָרְבָּנִים בְּתוֹךְ עֶשֶׂר טְפַחִים וּלְמַעְלָה מֵעֶשֶׂר
לְחָצָר, הָוֵיל וּרְבָּים מִשְׁתְּפָלָשִׁים בְּוּ בָּרֵי זה רְשֻׁוֹת־קָרְבָּנִים⁽¹⁰⁾.

(1) כוה ז"ה

הַלְכּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שָׁמָא

ביאורים ומוספים

הוכתב שם (**ס'ק ב**), שלפי זה אם הפירצה בקרן ווית קתנה מי-אמותת בכלל צד, והעמיד בזווית קנה גביה עשרה טפחים להחדרה עד ידי 'עמד מרווחה', מה שכן אין פירצה זו או אפילו 'עמד מרווחה' שבעצמה, לפי שמצוות 'עמד מרווחה' הוא לנגדו פרצה שבין שני שעמדים בפרק שודינס את העמד באלילו הוא מגנייע עד העמד שנמצא בגביה, אבל פירצה בקרן ווית שכן לא יכול בזווית כלום, אי אפשר להמשיך את העמד שבעצמי הפירצה להחדר את הפירצה מידי 'עמד מרווחה', ואי אפשר לומר שהעמד המרווחה משני הכתלים שבשני הרוחות ימשכו זה להה באלבון ונונתר את דרישות באלבון, משום שאין דרך לעשותفتح באלבון.

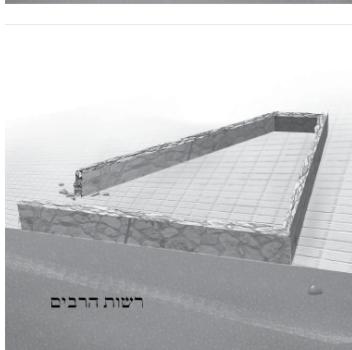

ההפריצה עד הקנה, הרי זה
שנחשב כמו שטי
פירות בשתי
בתלטם ומותר מדין
עומד מרובה, כיון
שהעומד מרובה
שבכל צד מתיר את
ההפריצה עד הקנה.

העולם, אלא לפי בנין שאר הכתלים, וכך אם יש שתי
הוועוד כתוב שם (ס'ק ד'). שדין פירעה בקרן זוית אינו נדרן לפ' רוחות

**בדפנות כמין גא"ם
זועשה כותל בנגחן
באלכסון כוה**

או כוה ☞ אמ' כוטל האלכסון עצמו העומד שבוי מרובה על הפרוץ, הירח הפיצעה נחשבת כפתח מהומחה לגולגול שט'

המשר בעמוד הבא

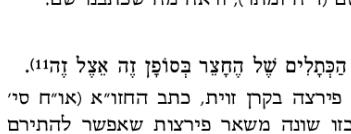
[סעיף עט]
ובן בית שְׁגָרֶץ בָּגְנוּ-זְיוֹת אַפְלוֹ בְּפִחוֹת מֵעֶשֶׂר וּנְפִינַּץ גַּם הַקָּרוֹי עד שְׁגָרֶץ בָּאַלְכּוֹסָן⁽⁸⁾.

וְהוּא שָׁלֹא יִהְא פִּי תְּקַרְתָּה מְשֻׁפָּעָה⁽⁹⁾.
[שְׁוּעָם]

מישן"ב ס"ק ז
וכודלעיל בסייען שמוא סעיף ב ו(10).

הַלְכֹות שֶׁבֶת סִימָן שָׁמָא

רטז

לה

רשות-הרבבים, שהוא פרטלית (ז) (כמו) שהוא החר. (ח) ואם נפטר בברזיל, אפלו (ט) בפקודת מושר (ז) ואסרו). (יא) וכן בית שופר בברזיל אפלו בפקודת מעשר וונטר גם הקרווי (יב) *עד שנשאר באלבסטון⁶, אסרו. אבל פרצה שאינה בברזילית, אמרין בה פ' תקונה יורד וסתום (יג) אפלו כי יותר מעשר, וזהו (יד) שלא יהא פ' תקונה משפטו⁷, דליך פ' הגה (טו) *יש אוקרים (טו) דבעין גס-גן ברוב הקורי ארבעה טבחים (תוספות והו"ש פרק כ"ז משתפין וס"ג וטור). ואקרין פ' תקונה יורד וסתום אפלו בשתי מלחמות (יז) אם יש כאן שמי מלחמות שלמות וביקות זו זו, אבל (יח) זו בגדר זו לא (טור):

באור ההלכה

בל הכתל, שלא נושאו גופין כלל. והנה בדברי מקhaber לא נתברר אם דוקא בדפן אחיד כשהוא פרוץ אמרין פ' תקעה יורד וסתם או אקליו בשתי דפנות, משומן דלא פסיקא לה זכר זה כרמישבע בכתבי יוסף, אכן קרב' א' בתקתו העתיק לדינא דברי הטור דסתם בשיטת הקופוסקים דסבירא להו דאבלו פרטן שמי מחיצות אמרין פ' תקעה יורד וסתם, וכודלקה: (יז) שלא יכו' מושפע. רוזח לומר, שלא אקרין דירוד וסתם רק כשהתפרק חלקין¹⁹, (יט) אבל לא כשהוא מושפע עזין גזין שלנו שעומדים בשפע, אם לא היה תקלה מהתקפה: (טו) ויש אומרים וכו'. וכן הילכה, כמו שפטתבי בבחורו הילכה: (טז) דכעיגן וכו' ארבעה טבחים. רוזח לומר, דיא אקרין פ' תקעה יורד וסתם²⁰. ולא דמי לקורות קבועי בעלמא דסגי בטפה, דקורות קבועי אינו אלא להכרא בעלאק, אבל כל הילכך דכעיגן מהריצה או צרך שייה בה דוקא ארבעה טבחים איז אקרין פ' תקעה יורד וסתם: (יז) אם יש כאן שטי' מחיצות שלמות. פרוש, והמחיצות הטעירות נשאר עליהם הקרוין, שלא סטור עמדת²¹: (יח) זו נגנד זו לא. דיא הילא נהרא מפלש²² ואין פ' תקעה מועל להזהר²³:

שער הצלון

(ב') הנה לא בפה פוקרים רשות-הנכים שלנו גם בין רשות-הנכים הוא מן התווצה, וככלעל בסקמן שמה פער ז. עין שם במלשנה ברורה: (ג) מאמר-מקרוביה: (ג') והטעם, דיבין דרשו קרבנה, נתקבל חומר ללבנה, ואם-כן לא נשאר בבר אלא שמי בטלנים ואין שם רשות-הנחים עלה¹²: (ט) אפ' גרא: (ט') הרש"א בחדרשו דף ו' ו' השם דנאנ' ו' והקסם ממו: (ט') והטעם, דעת-ר' פ' פרקה געשא בלשנה הקלה בפלח' בפלח' ו' ומוחא לא קרי בקרען צוותה¹³ כב' (הראש' וא"ז): (ט') אין מוכח קרא' "ש' פקס פלשא עקא, זולא בר' קרא'" העין שם, שיער עפיק וועלטן וועלטן עריך. וכשלא' גנער בפלמאן, גם קרא' מודה, עין שם סקאודו:

הַלְבּוֹת שֵׁבֶט סִימָן שָׁמָא

כיאורים ומוספים המשך

שם ס'ק י, וסי' קו ס'ק טז) שאין פ' התקורת' מתייר מטעם זה. ומושם שכף פירצה בעיגול נחבות כפירצה בקון זווית [cmbואר בדרכיו שם כי אס'ק ד, והוב המשניב לעיל ס'ק ח].

[משנה"ב ס'ק יג]

אפללו ישות רגשעשרה⁽¹⁶⁾.

(16) ומה שכתב ביביה"ל לקמן (ס'י שס'ג ס'כ"ו ד'יה אינט) שאין אומרים פ' התקורת' בפירצה יותר מעשר אמות, כתוב החוז"א (ארוח ס'י עט ס'ק א) שהביה"ל שם העתיק לשון הרשב"א שכפת כמה דינין בעין פ' התקורת' שביחסו ל'שם העתיק גם דבריו בעין פירצה יתרה מעשר, אבל לדיינו קיימת ואגב זה העתיק גם דבריו בעין פירצה יתרה מעשר. ויש להשים, שגם מושם פ' תפקודים הרוי היזה מהחו"ח ח'יל: "שכל פירצה בעיגול הח' כפירה בקון זווית, שלום יתירה מוחזק" שאנו מושם כפירה בקון זווית, שכן זו.

אוף נסף של פירצה בכוטל שאין מועל בה דין 'עומד מרובה', כתוב השונה הלחכות (ס'י שס'ד ס'ל"ד, על פ' דבורי החוז"א או"ח ס'י ס'ק יט מהו, סי' עט ס'ק ג, וסי' קיא ס'ק ד כביש פירצה בכוטל שהיה יתירה יותר מהר' לא החמיר אלא בפרק במלואו אבל כישיש גיפופן התיר גם בפירצה יתרה מעשר cmbואר בעבודת הקודש (שער א סט"ז), וכן

cmbואר במחריל (ס'י קטו) בהרש"א.

ואם פ' התקורת' גבורה מלמעלה מכ' אמה, cmbואר בביבה"ל (שם ובסת"ז ד'יה פסולה) שאומרים 'פי' התקורת' להתריר.

[משנה"ב ס'ק יז]

רק בשתתקרת' קלח⁽¹⁷⁾.

(17) עד שני תנאים לדין פ' התקורת' מצינו בתוס' (עריבורין פ', ב, ד'יה גנותרא): א. שעריך שתהא פ' התקורת' ישחה ללא פגימות, אבל אם יש בה פגימות אין אומרים שפי התקורת' יורד ווותם. ב. שעריך שתהא בעובי התקורת' טפח. וודרך' א' (גלוין שו"ע) הביא את דבריהם. אכן, המשניב' לא העתיק תנאים אלו להלכה. והזו"א (ארוח ס'ק גג ס'ק יט) cmbואר, שנקט להלכה שם יש פגימות בתקרת' אין אומרים שפי התקורת' יורד ווותם. ולענן אם ציריך שתהא עוביה טפח, ממשען בדבריו (שם ס'י עט ס'ק א) שנקט להלכה שאין ציריך, כיון ששאר הפסיקים לא הזכירו תנאי זה.

[משנה"ב ס'ק טז]

ד'או אמ' ר' יונתן פ' התקורת' יורד וטוטם⁽¹⁸⁾.

(18) ולקמן (ביבה"ל ס'י שס'ג ס'כ"ו ד'יה אינט, ומשנה"ב ס'י ששה ס'ק כ) cmbואר, שעריך שתהתקורת' תהיה בריאה וחזקה, שכבהה לקל' מעוביה. [=טיט' שונתנים על גבי התקורת'].

ולענן התקורת' העשויה מעץ אשירה, לפחות שכבת המשניב' לקמן (ס'י שס'ג ס'ק ט) שכבל דבר שעריך שיעור אסור לעשותו מעץ אשירה כיון שכחותוי מכתת שיעוריה, אם כן אין אומרים בתקרת' זו פ' התקורת', כיון שהתקורת' של לה שעורה, שהוא ציריך לדירות רחבה ד' טפחים וואויה לקל' מעוביה [=ואף לפ' מה שכבת ביביה"ל שם (סט"ז ד'יה ולפיכך) לעןין קורה רחבה ד' טפחים, שתירוחן הריר אברות שהובא בתוס' עריבורין ב', ד'יה בבל] שהוח' שעשו מעץ אשירה בש' כין שיבול לדק את האפר ולעשות ממנה לח', יש להבשרג גם בקורה שעשאה מעץ אשרה מטעם הניל', היינו כמו שכבת ש' מהו שוקרה ורואה לא רק את התקורת' ש' טפחים אוניה ציריך להיות חזקה לקל' אריה, אבל לעיגן פ' התקורת' שעריך שתהתקורת' תהיה חזקה לקל' מעוביה, פסול. ושל שכן לפ' מה שתהביא שם דעת הפמיג' שם עשו את הקנה העלון של צורת הפתח מעץ אשרה פסול, כיון שאינוי יכול להתקין באיר אחר שנעשה אפר, ודאי גם 'בפי' התקורת' פסול מטעם זה. וכן לתירוחן א' בתוס' (שם) שהקל' בלחי מושם שישוערו מושהו, יש לפסול 'בפי' התקורת' שיש לה שעורה].

ולענן התקורת' שחולקה באמצעותה ורק על ידי דין לבוד יש בה ד' טפחים, כתוב המג'א (ס'י שמו ס'ק ד) cmbואר בגמoria (שבת ט, א) גם בה אומרים 'שפי' התקורת' יורד וטוטם' [=אם אין לית מפסקה באמצעותה בינהם]. וראה במא שכתבנו בוה ללקמן סי' ששה ס'ק כז.

המשך בעמוד הבא

וברשות עגללה שהגדר שעשויה בעיגול, כתוב החוז"א (שם ליקוטים סי' קיא ס'ק ד ד'יה ואם), שכף פירצה בגין נחבות כפירצה בקון זווית שאין אפשר להתקירה על ידי עומד מרובה, כיון שאין אפשרות למשוך את העמוד אלא בכו' ישר לא אלכסון, וברשות עגללה אם ימשוך בכו' ישר אין כותל כלפיו ולכן לא תאפשרו לתקן את הרשות. וכן כתוב במקצתיו [שנדפסו בספר טפחים הרוי היזה מהחו"ח ח'יל]: "שכל פירצה בעיגול הח' כפירה בקון זווית, שלום יתירה מוחזק" שאנו מושם שחייב לתקן את העמודים כמתוגלים ה'בגדי זה'.

אוף נסף של פירצה בכוטל שאין מועל בה דין 'עומד מרובה', כתוב השונה הלחכות (ס'י שס'ד ס'ל"ד, על פ' דבורי החוז"א או"ח ס'י ס'ק יט מהו, סי' עט ס'ק ג, וסי' קיא ס'ק ד כביש פירצה בכוטל שהיה יתירה יותר מהר' לא החמיר אלא בפרק במלואו אבל כישיש גיפופן התיר גם בפирצה ישני העמודים שבצד פירצה אינם מכובנים זה כנגד זה.

אלא אוד מומ' בולט יותר כלפי חזך מהשני כהה ו...⁽¹⁹⁾,

אין להתריר פירצה זו על ידי עמד מרובה, שהרי אין העמוד שבעד אחד מכובן כבוגר העמד שבעד השני.

ובספר תיקון באפין זה, העשרה (ה) הסתפק באפין זה, האם כשבוטל אחד בולט מהשני כבר אין אומרים עומד מרובה.

[שעה"ב ס'ק יז]

ואין שם רשות תימיד עיל-ק'...⁽²⁰⁾.

(12) וכן כתוב במשניב' לקמן (ס'י שב ס'ק מה ובביבה"ל שם ס'ח ד'יה פרוץ). וראה מה שכתבנו שם.

[משנה"ב ס'ק י]

ד' ממשלה טפחים ועד ארבעה ארכקה שענ' ל'ק'...⁽²¹⁾.

(13) וכותב בהוטפות לספר שונה הלחכות (כך), שיתכן שזון זה הוא דוקא בחצר, אבל מבוי אין ציריך לתקן כאן, אם הפירצה אינה רחבה ד' טפחים, וכן שמעו בגמרא (עריבורין ב', א).

[משנה"ב שם]

עד ש'י'מעטגה מארבע...⁽²²⁾.

(14) תורות מידית אוריך הפירצה, כתוב החוז"א (או"ח סי' עט ס'ק א) שמודדים אותה באלכסון, אבל אם נפץ הכוטל שי' טפחים במורדה ושתי טפחים בדורם, אין ברוח אלכסון ד' טפחים, ומותר לטלטל בחצר.

וכותב (שם) שבאופן שאין רוחב הפירצה ד' טפחים, מותר לטלטל בזווית זו רק עד האלכסון, באילו מתרח חוט מקצתה הכוטל הדורמי עד קצה הכוטל המווחי כהה ו...⁽²³⁾, ולא בריבוע עד המיקום שההה הכוטל בניו קומות שנפץ.

[שעה"ב ס'ק יז]

דעל-קי' פ' התקורת' נעה לא מטה ה'תכל' בפתח בצלפה, ופתחה לא' קוי בקוץ

זרחת...⁽²⁴⁾.

(15) וכן באפין שהתקורת' עגולה, כתוב החוז"א (או"ח סי' טז ס'ק כד, סי'

ב'ו'ת...⁽²⁵⁾.

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן שָׁמָא

ביאורים ומוספים המשך

בשיהפירות מופלוות זו בוגר זו, כמבואר בשעו'ע לפקמן סי' ששה ס"ג, אם באחת הפירות יש עמוד מרובה, והפירצה שם אינה יותר מוגנת, הריר היא ניתרת על ידי העומד מרובה, והירק שמיינן מוגנת, מוגנת השני. ובמביי [שפירצות מופלוות יסתהו] אוטו, כמבואר בשעו'ע לפקמן סי' שדר סי' א] ציריך שמיינן תקלה יסתהו את שמיינן הפירות. ובאופןים אלו מוגעל שמיינן תקלה אף שהפירצות מופלוות, משום שיש כאן עמוד מרובה. אומנם במביי, אם יש תקלה רק בעוד, ובוגר השני העומד מרובה, אין 'הירק' מוגנת.

והביא שם, שדרעת הירטב"א (עירובין צה, ב) שאף בשאיין העומד מרובה והפירצות רוחבם יותר מי' אמות, אם יש גייפומים [זדוף מעט] מכל צד של הפירצה, אומרים 'הירק' תקלה יוגע סותם, אף בשיהפירות זה זו בוגר זו. ומ"מ נראה מדבריו שהחמיר להלכה כדרת התוטס.

[משנ"ב שם]

ואין פ"י פקנה מועיל לאלהן(ז).

(21) ואם באחת הפירות יש דלת, הביא הביה"ל לעיל (סי' שמ"ו ס"ג ד"ה שני מחייצות) מחלוקת האחוזנים לעניין 'הירק' האם חשב למופלו שפעמים הדולת נפתחות, או שנחשב כסותם. ומבוואר שם במוחאה"ש (ס"ק ג) וא"ר (ס"ק ד) שיש בו זה שני נדונים, א. האם דלת נחשבת למוחאה גם כשהיא פתוחה ו/or מה שכטבנו לקמן סי' שדר ס"ק ז ובענין זה]. ב. שמא בגל הדולת אין זה נחשב שהפירצות מופלוות, ולכך יש להתריר על ידי 'הירק' שני הצדדים.

[משנ"ב ס"ק יז]
פרלש, וְהַמְּחִיצָה נִגְטְּרִים נִשְׁאָר עַלְיָהּ הַקָּרוֹי, שֶׁלֹּא נִסְתַּפֵּר עַמְּקָהָם⁽¹⁹⁾).

(19) והחו"א (אור"ח סי' קז ס"ק טו) כתוב, שאפיילו באופן שנפרץ גם הקירוי, אם הוא נפרץ בכוונה ישירה אומרים 'הירק' יוגע וטוטם,

ופוות כוה ז, כין שאין הבית פרוץ אלא רק מב' רוחות במין גאים.

רשויות הרביבים

[משנ"ב ס"ק יז]
דאא גָּלְלָא נָרְאָה מִפְּלַשְׁת⁽²⁰⁾.

(20) אומנם החזו"א (אור"ח סי' עט ס"ק א,osi' קז ס"ק יב ו-יח) כתוב שמעיטנו אופנים שמיינן תקלה מותיר את הרשות גם בשיהפירות זה זו בוגר זו, והיינו לדעת התוטס, והם, בהצרא' שאין בה חיסרון